

Scénář – příběh paní Věry Fialové

„Učitelem se člověk musí narodit, tím se nestává.“

**Vypracovaly: žákyně ZŠ Milady Petřkové Velký Týnec
Elena Hlaváčová, Tereza Friesnerová, Tereza Vymětalová**

Rády bychom Vám přiblížily život aktivní, energické a usměvavé paní Věry Fialové.

Věra Fialová se narodila v roce 1949 v Olomouci. Její touha stát se učitelkou se v ní formovala od tří let, kdy si hrála na školu s prarodiči. Od šesti let se věnuje sborovému i sólovému zpěvu a účinkuje v divadle.

„Nás pak vybrali z toho sborového zpěvu a my jsme zpívali v operách, v Prodané nevěstě, všichni znáte určitě, v Jakobínu, v Carmen, v Othellu. Potom mě sám režisér vybral a hrála jsem v opeře Žvanivý slimejš a Červená Karkulka, napsal ji tenkrát ředitel Národního divadla Jiří Pauler a tady v Olomouci měla československou premiéru.“

Za svůj výkon v roli malé Sarišy byla obdarována kyticí i s dopisem od ředitele Národního divadla.

„Malá Sarišo, hrálas to moc hezky, děkuji, Jiří Pauler. A kdykoli budeš chtít, ozvi se, přijed' do Prahy a budeš mít v národním domě dveře otevřené.“

Divadlem a zpěvem žila. Všechny překvapila.

„No studovat jsem nešla ten zpěv a pořád mě to táhlo k těm dětem.“

Při exkurzi do kojeneckého ústavu ji okouznil tříměsíční chlapeček, o kterého pečovala i při studiu na gymnáziu. Osvojit se jim ho ale nepodařilo.

Když přišel rok 1968, bylo paní Věře devatenáct let a studovala na Slovanském gymnáziu v Olomouci.

„Když nás obsadila, to bylo v noci, sovětská armáda, tak ráno, jsme to slyšeli v rozhlase, a já jsem vždycky odmalinka se panicky bála války, bála jsem se války, i když se válčilo v jiných zemích, ve Vietnamu a tak dál. A já jsem nedovedla pochopit, že nás obsadila sovětská vojska, není možný, aby oni nás tady začali tady střílet, nebo cokoliv jiného, aby byla válka, vždyť nás, proboha, v světové válce osvobodili.“

Její maminka byla vyloučena ze strany. Paní Věra musela podat vysvětlení. Na přírodovědeckou fakultu byla nakonec přijata.

Učí na prvním stupni. V Olomouci spolu s kolegy zřizuje první specializované dyslektické třídy. Na její způsob výuky se přijel podívat i profesor Zdeněk Matějček.

Ráda vzpomíná na své žáky. A na koho také nikdy nezapomene? S láskou vzpomíná na svého milovaného dědečka.

„Dědeček nechodil v létě jako chlapec od devíti let do školy, dělal u sedláka, aby mohl nějakým způsobem babičce pomáhat v přivýdělku. Když měl 17 let, tak se dobrovolně přihlásil do rakousko-uherské armády, byl v první linii v bojích první světové války, byl to pátý Masarykův pluk, kde se můj dědeček pohyboval, a kulky kolem něho lítaly, tam v Rusku, dostali se až k Vladivostoku. A v něm zůstala taková ta láska k té naší vlasti, protože já pamatuju dědečka, kdykoliv při nějaké příležitosti se hrála hymna, tak dědeček znehybněl a měl v očích slzy. Tak on mě naučil milovat i tu státní hymnu a učil mě mít vztah ke své vlastní zemi. Byl to vlídný člověk, který by v životě nenadával ani na toho největšího nepřítele.“

Paní Věru dělá velice šťastnou, když může předat někomu své znalosti a zkušenosti. Jednou z nich je - "Kdo nezná historii národa, jako by nežil."

